

його функції: чинити суд, мобілізувати армію, проводити зносини з іншими державами

Сейм (військово-служиве боярство) – обговорювались найбільш актуальні питання внутрішньої та зовнішньої політики. Цьому органу належало: оголошення війни, встановлення військових податків, обрання великого князя литовського.

Велике Князівство Литовське було своєрідною федерацією земель-князівств, повноцінними, рівноправними суб'єктами якої виступали землі Київщини, Чернігово-Сіверщини, Волині та Поділля. Удільні князі були у васальній залежності від великого князя, разом з ним входили до великокнязівської ради. Кожний удільний князь мав васалів з місцевих князів та бояр.

Литовські правителі намагалися втримати під своїм контролем приєднані землі. З цією метою вони дотримувалися правила “Старого не змінювати, а нового не впроваджувати”. Офіційний титул литовського князя визначався словами- “Великий князь Литовський і Руський”. З часу правління Ягайла (1377–1392 рр.) у Великому Князівстві Литовському починають посилюватися тенденції централізму. У результаті цього протягом 1385–1480 рр. українські землі втрачають автономію.

Отже, визнання влади великого Литовського князя не призвело до погіршення становища українського населення. Більше того, таке об'єднання земель стало мало не винятковим прикладом, коли українці (за тодішньою термінологією “руські”) упродовж тривалого часу мали вільні умови для розвитку в державі, яка по-суті за своїм характером стала Литовсько-руською. Про це свідчить символіка на монетах, мова, структура адміністрації князя, військова організація, система оподаткування, православ'я як державна релігія, руське звичаєве право як основа правової системи ВКЛ.

І. Ситніцька

Науковий керівник – асист. І.М. Мудра

ЕТИЧНІСТЬ ПЕРШОЇ ШПАЛЬТИ ГАЗЕТИ “РІА-КОЗЯТИН”

Професійну етику журналіста характеризує його матеріал. **Мета** роботи – показати порушення етичних норм на перших шпальтах районної газети “РІА-Козятин”. **Завдання:** оцінити етичність редакції

газети “RIA-Козятин” і вказати на порушення моральних норм на перших шпальтах номерів у період з липня до жовтня 2012 р.

“RIA-Козятин” – районна газета м. Козятин, що на Вінничині. За 14 років існування “RIA-Козятин” керувало близько десяти головних редакторів. Нині на чолі тижневика є Артем Фляжніков, екс-журналіст вінницької редакції “RIA”.

З приходом А. Фляжнікова формат газети помітно змінився. Його статті, які нерідко є російськомовними, розміщують на першій шпальті. Стаття головного редактора від 12 липня 2012 р. “Продал ли Казатин наш мэр начальнику железки?” є центральною в номері. Читачі, зокрема і я, “клонули” на інтригуючий заголовок і витратили 2,5 грн. аби прочитати, чи насправді це так. Матеріал написаний легко, доступно й цікаво. У статті помітно харизму журналіста, його прагнення до правди, але й не спостерігається конкретної позиції автора. Цей матеріал є одним з найцікавіших, серед тих, які друкували на сторінках районного видання за два роки. Але вважаю недоречним писати статтю у виданні, що зареєстроване як україномовне, російською мовою. У “RIA-Козятин”, за час існування газети, російськомовні матеріали публікували рідко.

Газета “RIA-Козятин” під керівництвом Артема Фляжнікова змінилася – перестала бути інформаційним джерелом для місцевих мешканців. Гортаючи сторінки газети, складається враження, що це рекламне видання. На першій шпальті “районки” від 5 липня 2012 р. опублікована лише назва статті “Обережніше! Вода не відповідає нормам” з посиланням на сторінку з продовженням (а точніше з текстом статті), а на решті площі розмістили рекламу – привітання депутатів міста і області зі святом “Дня міста”, а також реклама магазину одягу. Аналогічні номери, лише з назвами статей на перших шпальтах і кольоровими рекламами, вийшли 23 серпня і 27 вересня. Кількість рекламних повідомлень на першій шпальті було 5 і 6.

Неприпустимим порушенням моральної етики журналіста є стаття від 20 вересня 2012 р. під назвою “Козятинчанка Ірина кинулася під поїзд”. Написав її головний редактор “RIA-Козятин” Артем Фляжніков і розмістив на першій шпальті. У матеріалі пан Артем розповідає про події недільної ночі, коли водночас дві дівчини вирішили покінчити життя самогубством. Одна з них вижила, а інша – кинулася під поїзд. Фото, на якому зображене її покалічене тіло з відрубаною головою, автор розмістив поруч зі статтею на першій шпальті.

Редактор тижневика “RIA-Козятин” демонструє непрофесійність та моральну неповагу до читача – криваві сцени трагедії на першій шпальті.

Попередник теперішнього головного редактора Лариса Кривошея не змогла утриматись від коментаря щодо матеріалу (від 20 вересня 2012 р.) – “Я не розумію, чому родина загиблої не подала в суд на редакцію, за розміщення такого фото і статті, сім’я могла б відсудити велику суму грошей. Автор матеріалу пише, що, за словами сусідів, жінка кинулася під поїзд після сварки з чоловіком. За час мого головування в газеті ми жодного разу не подавали таку неперевірену інформацію. Чому не “за словами міліції”, яку роль для читача відіграють слова сусідів?”

Зазначаємо, що стаття про самогубство “зачепила” чимало людей. Про неї був написаний матеріал “Аморальний фронт в “Ria”, який розмістили в соціальній мережі “В Контакте”, зокрема в групі “Типовий Козятин”, де її активно коментували й робили “перепост”. А також статтю розмістили на сайті інтернет-газети “Козятин – рідне місто”.

“RIA-Козятин” є жовтою пресою, тому що ніколи не можна розміщувати на “фронті” подібні фото, яка б аварія чи лихо не сталося. Ніхто ще не відміняв моральну етику журналіста і відповідальність за її порушення.

Моральні цінності можуть домінувати в моральному виборі лише тих журналістів, які є особистостями, і яких можна характеризувати як осіб обов’язкових, людей честі та слова. Завдання журналіста – не тільки інформувати, тлумачити, коментувати, пояснювати, а й шукати істину. Залишається незрозумілим, у чому полягали пошуки істини в статті про самогубство, і чому саме цей матеріал, на думку головного редактора, заслуговує на місця центровика номера.

Інформаційному тижневику “RIA” слід ретельніше підходити до підбирання професійних працівників у штат, адже порушення етичних норм може привести до загибелі видань не тільки “RIA-Козятин”, а й усіх філій газети по Україні.

ЗАСТОСУВАННЯ АРТТЕРАПЕВТИЧНИХ МЕТОДІВ У ПСИХОЛОГІЧНІЙ ПРАКТИЦІ

Арт-терапія – терапія мистецтвом, порівняно новий метод психотерапії. Ефективність застосування мистецтва в контексті лікування ґрунтується на тому, що цей метод дає змогу експериментувати з почуттями, досліджувати і виражати їх на символічному рівні.

Терапія мистецтвом є посередником під час спілкування пацієнта і терапевта. Образи художньої творчості відтворюють усі види підсвідомих процесів, зокрема страхи, мрії, конфлікти, спогади.

Арт-терапія є найбільш давньою та природною формою корекції емоційного стану, якою можна користуватись для зняття накопиченої психічної напруги, для того, щоб заспокоїтись чи просто зосередитись.

Сучасна арт-терапія налічує безліч методик. До неї належить також казкотерапія, драматерапія, музикотерапія, танцювальна терапія тощо. Психодрама – перший в історії метод групової психотерапії, який також називають “театром душі”. Суть психодрами полягає в програванні внутрішніх і зовнішніх конфліктів учасника групи. Все, що відбувається всередині, можна відчутти і пережити по-новому.

За допомогою психодрами також зображують спогади про специфічні події минулого, незавершені ситуації, внутрішні драми, фантазії, сни. Через сценічне розігрування епізодів із власного життя людина отримує можливість, використовуючи свою спонтанність і креативність, увійти в контакт із власним минулим і отримати навички, які стануть йому необхідними в майбутньому. Зерка Морено називає цей процес “засобом безкарно жити, незважаючи на вчинені помилки”.

З іншого боку, така робота допомагає розкриттю внутрішньоособових ресурсів, підвищенню спонтанності і творчого потенціалу людини.

Казкотерапія – це створення особливої казкової атмосфери, яка робить мрії дитини дійсністю, дозволяє дитині вступити у боротьбу зі своїми страхами, комплексами. У другій половині ХХ століття казкотерапевти простежили, що казкові герої – це архетипи, які ходять поруч із нами. Головний герой переживає ті ж емоції, що і малюк, долає ті ж страхи та комплекси, знаходить виходи із проблемної ситуації.